

**MONTGOMERY
BONBON**

**bam
bú**

ASSASSINAT AL MUSEU

TRADUCCIÓ
ANNA LLISTERRI

ALASDAIR BECKETT-KING

IL·LUSTRACIONS DE CLAIRE POWELL

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Publicat amb acord amb Walker Books
Limited, Londres SE11 5HJ
Títol original: *Murder at the Museum*

© 2023, Alasdair Beckett-King,
pel text

© 2023, Claire Powell,
per les il·lustracions

© 2024, Anna Llisterri, per la traducció

© 2024, Editorial Casals, SA,
per aquesta edició

Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

*Per a la mare, per ajudar-me
constantment a resoldre els
misteris de la vida. Sempre
amb amor, Claire x*

*Per a la mare de la Claire,
a qui no conec, però sembla
molt maca. Alasdair*

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2024

ISBN: 978-84-8343-982-1

Dipòsit legal: B-11750-2024

Printed in Spain

Imprès a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Amb el suport del Departament de Cultura i de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

MONTGOMERY
BONBON

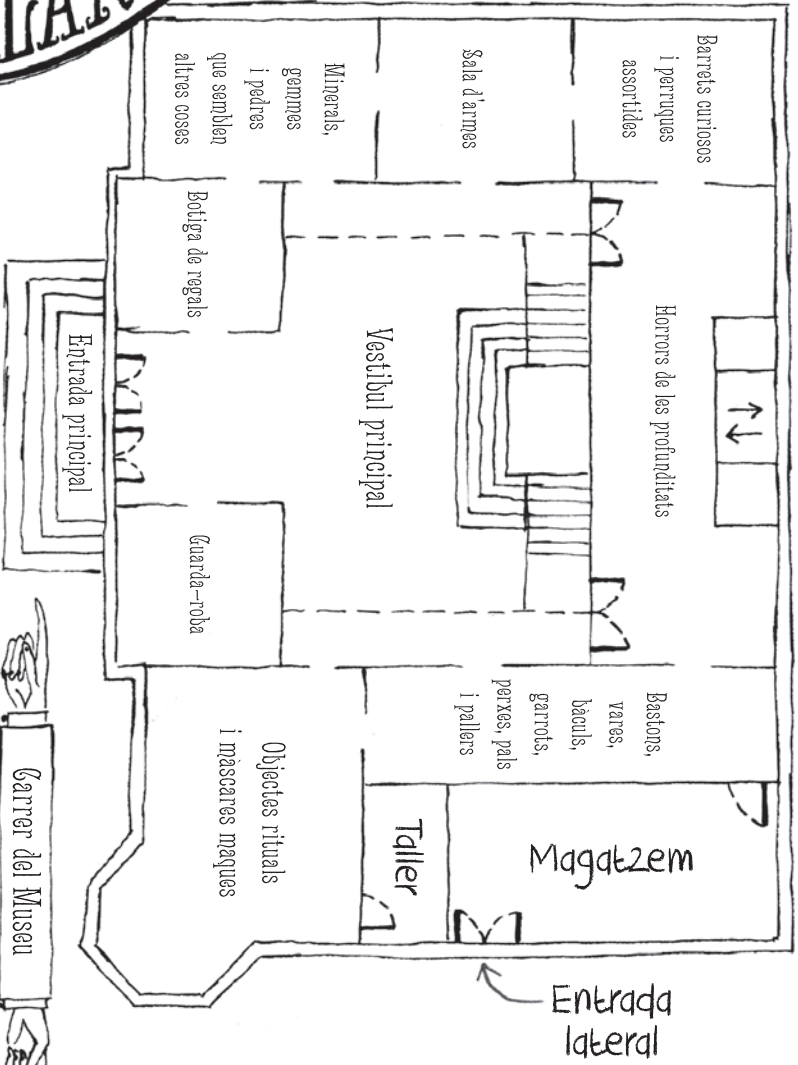
ASSASSINAT
AL
MUSEU

**bam
bú**
EDITORIAL

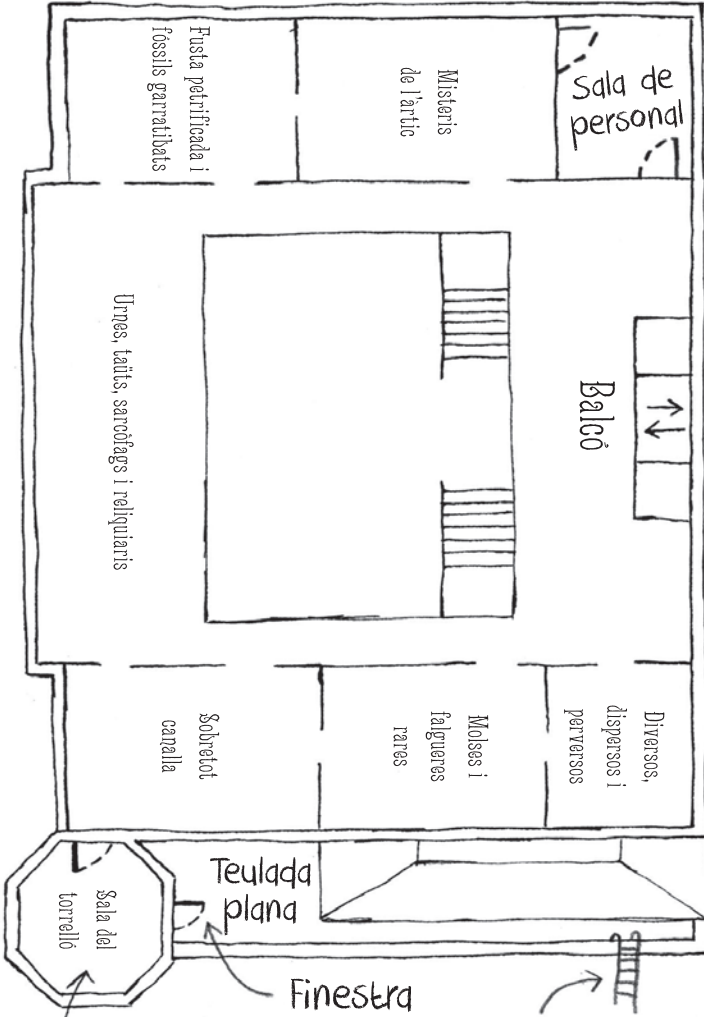
PLÀNOL DEL MUSEU

Planta baixa

Carrer del Museu

Primer pis

Àguila de Widdlington

HORNVILLE

BONNIE
MONTGOMERY

AVI BANKS

LIZ MONTGOMERY

DANA
HORNVILLE

HERMAN HORNVILLE

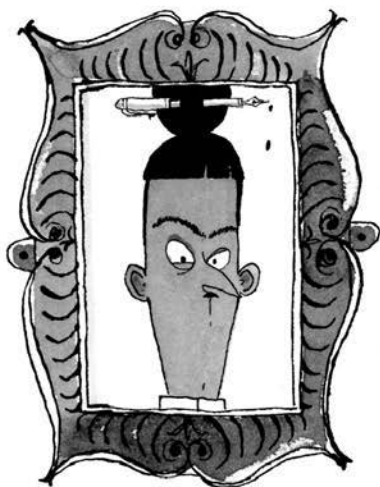
· RASHIDA ZAKI ·

· ABELARD HORNVILLE ·

· HARRIET SPRUCE ·

· INSPECTOR A SANDS ·

· WARBOYS ·

· ANTON PRICE ·

PROHIBIT
FER FOTOGRAFIES
AMB FLAIX

ESQUIROLFANT
SENGLAPARD

PINGUDRIL

MUSOLINX

FLAMENGPOTAM

Capítol 1

La Bonnie

A l'interior del Museu Hornville semblava que sempre era el capvespre. Fins i tot els dies lluminosos d'estiu, l'interior era fosc i glaçat: com una nevera que hagués caigut pel pou d'una mina. Els vidres de les finestres estretes estaven negres de sutge, que es remuntava als anys en què Widdlington era una vila amb focs de carbó i locomotores de vapor. Els centenars de vitrines semblava que les haguessin netejat només una mica més sovint que les finestres. Pertot arreu hi havia cartells que deien:

PROHIBIT FER FOTOGRAFIES AMB FLAIX

un avís que les peces del museu s'havien acostumat a una penombra perpètua, i era el que els agradava.

La Bonnie Montgomery era la persona més jove que s'havia vist al Hornville des de feia molt temps. A la Bonnie el museu li recordava el passadís de les ofertes del supermercat local, amb grans piles de gangues estrambòtiques que de fet ningú no volia: armes cruels, figures fetes amb barbes de balena, màscares estranyes amb grans somriures i uns quants mobles de jardí sospitosament barats. Feia segles que suplicava a l'avi Banks que l'hi portés, i el lloc no l'havia decebut.

El nom sencer del museu era Museu Hornville d'Història Natural i Tal, i en teoria era l'edifici més antic de Widdlington. A la Bonnie això li semblava una manera força curiosa de fer les coses: plantar un museu enmig del no-res amb l'esperança que després apareixerà un poble. Però tot el que envoltava el Hornville era força curios, sobretot les criatures extravagants que s'alçaven imponents davant del públic. Va prémer el nas contra la vitrina que tenia al davant i va mirar fixament un ésser terrible que ensenyava les dents en un grunyit, congelat en el moment de la mort.

—Sabies que en diuen «els monstres d'en Hornville»? —va preguntar a l'avi Banks en el xiuxiueig propi dels museus.

L'avi Banks llegia un fullet i llepava sorollosament un caramel dur de llimona. Sempre portava caramels de llimona quan s'enduia la Bonnie a passar el dia a algun lloc, i sempre feia veure que no n'hi donaria cap, cosa que tots dos trobaven divertidíssima. L'avi Banks era la mena de persona que gaudia dels museus passant lentament i metòdica d'una peça a l'altra, llegint totes les plaques de llautó i murmurant «Mmm».

La Bonnie preferia seguir el seu instint, i anar ràpidament d'una vitrina a una altra sempre que alguna cosa lluent li cridava l'atenció. Ella no buscava mai un «Mmm»; a ella li interessaven els «Ah!». Això era el que els convertia en un equip excel·lent.

Les vacances d'estiu amb l'avi Banks sempre eren divertides, fins i tot quan no implicaven assassinats. (Avui sí que hi hauria un assassinat implicat, però la Bonnie encara no ho sabia.)

Els monstres d'en Hornville no s'assemblaven a cap animal que es pogués veure al zoo. Llegint el fullet, l'avi Banks va explicar a la Bonnie que un tal Abelard Hornville, un home amb una enorme fortuna i una barba encara més grossa, havia comprat el museu de Widdlington l'any 1931 i hi havia encastat el seu nom.

El vell Hornville era un arqueòleg autodidacte, un paleontòleg aficionat i un naturalista apassionat. També era la mena de persona que no es molestava mai a llegir les instruccions de res. Per això, quan els exploradors li enviaven ossos, pells i ullals d'animals exòtics o extingits, ell els muntava de qualsevol manera que li fes gràcia. Una trompa per aquí, una aleta per allà, un parell de becs: cosia totes les peces, farcia les pobres bèsties de serradures i les posava a l'exposició.

Els turistes hi anaven en munió a veure el ratpenat de dents de sabre i el poderós flamencpòtam. Mentrestant, Hornville es convertia en la riota de la comunitat científica... fins que tothom es recordava de fins a quin punt era ric, i tancava la boca.

La Bonnie es va quedar mirant fixament els ulls freds i durs d'una ximpanzebra. No podia evitar esgarrijar-se amb la sensació creixent que aquella criatura li tornava la mirada.

–Em puc menjar un caramel de llimona? –va preguntar.

–No, són tots per a mi –va dir somrient l'avi Banks.

–Vaaa!

Va ser llavors que es van apagar els llums.

Amb un *puf!*, el museu va quedar de sobte en la foscor absoluta. La Bonnie va notar com l'avi Banks li agafava fort la mà alhora que tot d'esgarips de sorpresa i crits d'alarma ressonaven per les sales amb sostre de volta del Hornville. Les finestres llardoses deixaven passar tan poca llum que era com si s'haguessin presentat a un càsting per fer el paper de parets.

–Ho heu sentit?

–Què passa?

–Algú ha escopit un caramel de llimona i m'ha tocat!
I era dels durs!

Llavors es va sentir el xisclé.

I quin xisclé. Un xisclé que gelava la sang i feia tremolar els ossos, procedent del pis de dalt. Els visitants angoixats del museu van callar de seguida, i la Bonnie va notar que l'avi Banks li estrenyia encara més fort la mà. L'única llum era la llüissor de color verd malaltís d'un indicador solitari de la sortida d'incendis, que projectava

**SORTIDA
D'INCENDIS**

ombres encorbades tot al voltant de la Bonnie;
unes ombres que semblava que tinguessin urpes i dents.

«Aquí s'ordeix alguna», va pensar la Bonnie.

Molta gent passa tota la vida sense adonar-se de totes les coses que s'ordeixen, que no rutllen o que van de mal borràs; sense experimentar mai la sensació de tenir pessigolles als dits dels peus ni d'agitació a la panxa que assenyalava un misteri a punt de desplegar-se. La Bonnie Montgomery s'adonava constantment de coses que s'estaven ordint perquè, a diferència de la majoria de les nenes de deu anys, era el millor detectiu del món. Això només ho sabia la Bonnie mateixa... i l'avi Banks. Ni tan sols ho sabia la mare de la Bonnie. Era un secret perquè a les nenes de deu anys no les deixen ser detectives. I ben segur que no les deixen resoldre assassinats, perquè els assassinats estan molt mal vistos.

La Bonnie era una gran detectiva, tot i que, oficialment, no havia resolt mai cap cas. Tanmateix, un senyor misteriós conegut pel nom de Montgomery Bonbon havia prestat ajuda a les autoritats en nombroses ocasions. Era impossible posar-se en contacte telefònic amb en Montgomery Bonbon, i ningú no sabia on vivia. Només se sabia que era un home extraordinàriament

baixet, amb un impermeable vell i atrotinat, un bigoti esponerós i un accent que costava molt situar.

Quan la Bonnie va anar a un intercanvi a Suïssa amb l'escola, va ser en Bonbon qui va desemascarar el multimilionari formatger Mandrake Lesuisse i va revelar que era el Bandit de l'Emmental. Quan el Ballet Russakova va anar al poble de la Bonnie, va ser en Bonbon qui va retornar els diamants Russakova a la persona a qui la comtessa Russakova els havia robat. I quan la Bonnie va visitar l'Associació Aviar de Widdlington, va ser en Bonbon qui va fer caure una xarxa internacional de contraban de mussols, amb la consegüent detenció de més de dotze mussols.

La Bonnie va notar com l'avi Banks li afluixava suaument la mà. Tots dos sabien que avui en Montgomery Bonbon feia falta al Museu Hornville. La foscor era com una cortina de vellut negre que l'envoltava mentre es transformava en el famós detectiu. No necessitava un mirall; ja ho havia fet moltes vegades.

En primer lloc, va obrir la cremallera de la motxilla i en va treure l'impermeable vell.

En segon lloc, es va posar la boina en un angle gallard que evocava una ment curiosa i esmolada.

La boina ja la portava, és clar. Tant si ets una nena de deu anys com un misteriós senyor estranger, una boina t'afavoreix.

Finalment, es va treure un bigoti postís adhesiu i va fer pressió per col·locar-se'l al llavi superior; tot seguit el va bellugar una mica per comprovar que estava ben fixat.

Llavors va tirar les espatlles enrere i va respirar profundament.

La Bonnie Montgomery s'havia convertit en en Montgomery Bonbon.

EN BOMBON DESCOBREIX
EL SECRET PUDENT
FORMATGER

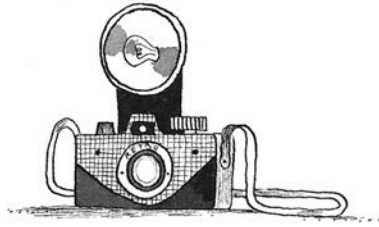

MUTS I A LA GÀBIA!
INVESTIGADOR LOCAL TALLA LES ALES AL
FRAU

«UNA FEINA
BRILLANT!» Detectiu envia
a l'ombra la lladre de diamants

Capítol 2

La sala del torrelló

Mentre la resta de visitants topaven els uns amb els altres i entraven en pànic, la Bonnie i l'avi Banks es van dirigir cap al pis de dalt, movent-se en la direcció d'on havia vingut aquell crit terrible. La Bonnie no

podia evitar imaginar-se els ulls vidriosos dels monstres d'en

Hornville observant-la mentre

pujava per la vella escala del museu entre cruixits i grinyols.

Es va aturar un moment a dalt de

l'escala, perquè la ment d'en

Bonbon s'engegués i cobrés vida

a dins del cap.

L'avi Banks pujava esbufegant les escales darrere seu, fent passos mesurats amb les sabates de sola de crepè immaculades. En paraules de la mare de la Bonnie, l'avi Banks «sempre anava arreglat». Havia treballat quaranta anys de venedor de gelats, i ni una vegada li havia caigut una taca de tutti-frutti a l'uniforme. Encara es posava cada dia un mocador de coll per anar a llençar la brossa.

El pis de dalt estava encara més fosc que el vestíbul principal. Éssers alats inidentificables penjaven del sostre i es gronxaven suaument damunt del cap de la Bonnie. No hi havia manera de saber d'on havia sortit exactament el xisclé, però la Bonnie va sentir un **PAM, PAM, PAM, CREC!** que venia de prop d'allà.

–Has sentit això, Bonbon, company? –va preguntar l'avi Banks, respirant amb una mica de dificultat i afluixant-se el mocador de coll.

–Ho he sentit molt i més clar, Banks.

L'avi Banks sempre es referia a en Montgomery Bonbon com a «company» o «amic meu» o de vegades «mestre»; i mai, però mai,

li deia «Bonnie». En Montgomery Bonbon normalment es referia a l'avi Banks com a només «Banks»; i mai, però mai, l'anomenava «avi». Quan en Bonbon no treballava en un cas, l'avi Banks era el que manava. Era qui s'encarregava d'anar amb cotxe a llocs i de vigilar els caramels de llimona. Però quan en Bonbon tenia un cas, la Bonnie era la que manava; en Banks era el seu ajudant.

–Què et sembla, hi ha hagut joc brut? –va preguntar l'avi Banks.

–De veritat que sona que sí, *mein ami* –va contestar la Bonnie en l'accent estranger inidentificable d'en Montgomery Bonbon. Havia après, de mirar pel·lícules velles i tremoloses els diumenges a la tarda amb l'avi Banks, que els millors detectius del món sempre eren de Fora.

La Bonnie els va guiar cap a l'aldarull, fins que van arribar a una porta. Estava il·luminada amb prou feines per una claraboia plena de brossa, però va ser capaç de distingir-hi les paraules «sala del torrelló». El marc de la porta estellat va dir a la Bonnie que el **CREC!** que acabava de sentir havia estat el soroll d'algú esbotzant-lo per entrar. Tres veus plenes de pànic murmuraven a l'interior.

–No ens enfoquis la llum a la cara!

–És mort!

–Ja no hi és!

La Bonnie hi va donar una empenta suau i la porta torta es va obrir amb un gemec de frontisses. Ja sabia què trobaria a dins: l'escenari d'un crim. Va desplaçar ràpidament la mirada per la sala que tenia al davant, buscant pistes.

La sala del torrelló era una cambra octogonal petita amb una única finestra groguenca que deixava entrar molt poca llum. Els plafons de fusta fosca de les parets feien que l'espai semblés encara més tancat. En un prestatge elevat, sota una muntanyeta de pols acumulada, s'ajupia una mena de rosegador enorme amb unes immenses orelles que semblaven de cuir i uns ullals molt grossos: una altra de les creacions d'en Hornville.

Just al centre de la sala hi havia un pedestal de marbre massís, i al damunt una urna de vidre quadrada. L'urna, es va adonar la Bonnie, era buida. Completament buida. A un detectiu no se li escapen aquestes coses.

La Bonnie va distingir tres membres del personal del museu, paralitzats en estat de pànic. La primera era una dona amb els cabells molt arrissats que portava una

armilla de color marró clar. Això no tenia res d'especialment estrany, si no fos que semblava que li brotavien unes plantes verdes de les butxaques. Mirava fixament l'urna buida, bocabadada.

La segona treballadora del museu era una dona amb una armilla dels colors de l'arc de Sant Martí i una gran xapa rodona amb el nom. La Bonnie va deduir que formava part dels guies del museu.

El tercer membre del personal era un home gran que va recordar a la Bonnie una espelma fosa. Se'l veia molt pàl·lid i decaigut dins de l'americana i els pantalons marrons atrotinats. Era el que aguantava la llanterna. I el raig blavós de la llanterna assenyalava una quarta persona: un home tirant a jove amb el pit

ample i fort, vestit amb uniforme de guàrdia de seguretat. L'home estava estirat a terra, cosa que normalment és un comportament inacceptable a la feina.

En aquesta ocasió era perdonable, però, perquè l'home era mort.

–Que tothom es queda exactament on és! –va cridar la Bonnie, recordant-se de bellugar el bigoti d'una manera que implicava autoritat. El raig de la llanterna va oscil·lar i la va enlluernar. Va tornar a bellugar el bigoti, per si algú no ho havia vist la primera vegada.

–Qui és, vostè? –va preguntar la dona de l'armilla de colors, amb accent nord-americà.

La Bonnie va esperar que l'avi Banks fes el seu paper.

I va esperar.

I va esperar.

Li va donar un cop de colze a les costelles.

–Ah, sí! –va fer amb orgull–. Bé, aquest és el gran detectiu Montgomery Bonbon.

–Montgomery... Bonbon? –va repetir l'home que semblava una espelma fosa. A continuació hi va haver una pausa llarga i la Bonnie va pensar que gairebé notava com el bigoti se li començava a desenganxar–. Gràcies a Déu que és aquí, detectiu. Com pot veure, hi ha hagut un assassinat.

–I un robatori! –es va lamentar la dona que tenia les butxaques plenes de plantes.

–Un moment, sisplau! –va exigir la Bonnie.

La dona de les plantes es va mossegar el llavi i es va posar a desarrelar les peònies d'una butxaca amb gestos nerviosos.

En Montgomery Bonbon va fer un pas molt deliberat a l'interior de la sala i va traçar un cercle perfecte al voltant del pedestal de marbre.

La Bonnie va començar la investigació exactament de la mateixa manera com explorava museus. Mentre l'avi Banks treia la seva càmera antiquada i fotografiava meticulosament tot el que hi havia a l'estança, la Bonnie va deixar que l'instint la guiés d'una pista a una altra.

Click, FLASH, grrr... va fer la càmera de l'avi Banks quan va captar una imatge de la vitrina buida i va brunzir per passar al següent fragment de pel·lícula. La Bonnie es va imaginar els fonaments del museu que tremolaven davant la possibilitat de l'ús prohibit del flaix. Però al capdavant la feina de detectiu era allò: posar llum a la foscor.

Click, FLASH, grrr...

Segons la placa amb el nom, el mort es deia Oliver Munday. L'uniforme de guàrdia de seguretat semblava nou, gairebé acabat d'estrenar. Per tant, va pensar la

Bonnie, no devia fer gaire que treballava allà. No tenia ni una taca, tret d'una capa de pols al puny dret.

La Bonnie va suposar que devia ser difícil passar gaire temps al Museu Hornville sense acabar amb una mica de pols, però en va prendre nota igualment. Un detectiu no es podia permetre passar per alt els petits detalls.

S'hi va acostar, i la vista li va anar cap al que semblava una ploma escarlata, clavada al coll de l'Oliver Munday. Una mena de dard?, es va preguntar. Verí?

La Bonnie vivia per resoldre misteris. Li encantava trobar pistes i li agradava especialment dir als adults què havien de fer. Però no s'ho passava gens bé trobant cadàvers. I li feia una pena especial trobar-ne un amb una cara que semblava tan de bona persona com la de l'Oliver Munday.

Click, FLASH, grrr...

La Bonnie va girar en rodó sobre els talons per encarar-se als tres treballadors vius del museu. Els va estudiar d'un en un.

El de més a prop era el senyor gran amb el vestit marró. Segons la plaqueta amb el nom, era l'Anton Price, el restaurador del museu. Hi havia alguna cosa en la roba passada de moda i les ulleres rodones que portava

que transmetia la impressió que el seu lloc era un museu. Era la mena d'home de qui la gent diria que «li claregen els cabells», si per algun motiu hagués oblidat la paraula *calb*.

L'Anton Price va arrossegar els peus cap enrere i va seure feixugament –amb un espetec de genolls com quan es trenquen bastonets de pa– en una de les butaques antigues d'aspecte deliciosament còmode, en les quals no es permetia mai seure els visitants del museu. La Bonnie va notar com l'avi Banks el mirava amb enveja.

Click, FLASH, grrr...

A l'altre costat de la sala del torrelló, la guia amb l'armilla de colors estava dreta d'esquena a la finestra. La Bonnie s'hi va acostar prou per veure que la xapa amb el nom deia Rashida Zaki. Semblava que la Rashida estava investigant pel seu compte. Va examinar el pedestal de marbre i després va mirar el sostre amb els ulls una mica aclucats, com si esperés trobar l'assassí penjant de les bigues igual que un ratpenat.

Quan parlava, alguna cosa de l'accent nord-americà de la Rashida li sonava familiar a la Bonnie.

La Bonnie s'havia adonat que les persones britàniques tendien a quedar impressionades per les

nord-americanes, sense cap motiu especial. També els impressionaven les persones altes i les que tenien una casa en un arbre. Una persona nord-americana alta que tingués la seva pròpia casa en un arbre podria fer el que volgués i sortir-se'n. Però la Rashida Zaki podria?, es va preguntar la Bonnie.

Click, FLASH, grrr..

La tercera treballadora del museu estava dreta al costat de l'urna de vidre buida, convertint en polpa les plantetes de les butxaques. Va resultar que era la Harriet Spruce, la directora del museu. La Bonnie no estava segura de si a la Harriet li tremolava el llavi inferior o si la Harriet tremolava tota i el llavi inferior estava quiet. En tot cas, semblava molt trasbalsada.

–No hi podíem entrar... –murmurava la Harriet–. Estava tancada amb clau.

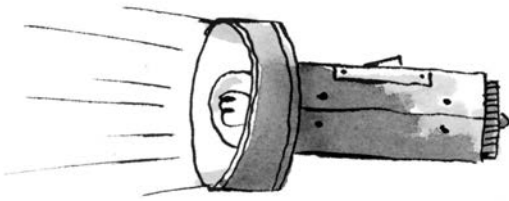
–Comencem per vostè, Fräulein Spruce. –La Bonnie va fer a la Harriet un somriure petit i arrufat, que estava calculat per tranquil·litzar els innocents... i aterrir els culpables–. Des del començament del tot, prego expliqui a en Bonbon amb precisió què ha passat.

Sala del
torrelló

Capítol 3

L'Àguila de Widdlington

—On era vostè quan els llums han fet *puf*? —va preguntar la Bonnie.

Tots els ulls de la sala del torrelló es van clavar en la Harriet. Excepte els de l'Oliver Munday, és clar.

—Era... Bé, tots tres estàvem de descans, fent un te a la sala de personal. Se n'ha anat l'electricitat, i llavors hem sentit aquell crit terrible! Vostè també l'ha sentit, senyor...?

—*Monsieur* Bonbon —la va corregir la Bonnie—. *Ja*, he sentit el crit molt i més terrible. —Va mirar el pobre Oliver Munday estès a terra i va haver de reprimir una esgarripança.

—Ho sento, és que estic molt... —La Harriet va moure

les mans per disculpar-se i va enviar trossets de fulles verdes volant per tot l'escenari del crim. Només podia barbotejar i sanglotar.

L'Anton Price va continuar el relat.

–He agafat la llanterna de l'equip d'emergències.

–Novament, el vell va apuntar el raig de llum cap a la Bonnie, que es va quedar amb una gran taca verda al mig del camp de visió—. I hem vingut tots corrents cap aquí, a la sala del torrelló. Però la porta estava tancada amb clau. *Per dins, sap.*

Tancada. Amb clau. Per dins. Cinc paraules que tot detectiu desitjava sentir. La Bonnie era prou a prop de la porta per veure que l'Anton deia la veritat. La fusta del marc de la porta estava estellada, i va veure una clau de color de rovell encara al pany, per la part de dins. L'avi Banks hi va fer una foto.

Click, FLASH, grrr..

–He forçat la porta –va intervenir la Rashida, molt nerviosa—. Llavors l'hem trobat. –Va assenyalar cap al cadàver de l'Oliver—. I ens hem adonat que havia desaparegut.

–Desaparegut? –va preguntar la Bonnie—. Què ha desaparegut exactament?

Tres cares es van quedar mirant la Bonnie amb gran sorpresa.

–D-d-doncs l'Àguila de Widdlington, és clar! –va dir la Harriet.

El desconcert de la Bonnie es devia notar a la cara d'en Montgomery Bonbon, perquè l'avi Banks es va treure el fullet del Museu Hornville de la butxaca del darrere dels pantalons i l'hi va plantar a sota el bigoti. La Bonnie havia esperat veure-hi un altre monstre d'en Hornville: alguna cosa amb potes d'hipopòtam i plomes, potser. Però la fotografia del fullet era d'una àguila de pedra molt ben tallada, que mirava cap a la dreta com si digués: «Aquest és el meu costat bo».

L'estatueta es trobava dins de l'urna de vidre que ara estava buida al centre de la sala. Segons la descripció, l'Àguila de Widdlington era «una troballa extraordinària i fabulosa de la Britànnia romana, desenterrada per l'Abelard Hornville (1897-1985) l'any 1930. Ara ha estat cedida per primera vegada en préstec pel Museu de Coses Velles i Vistoses de Nova Jersey».

La Bonnie va aixecar la vista.

—Aquesta Àguila de Widdi... és molt i més valuosa, ja?

Tres caps van assentir vigorosament.

—*Bon* —va respondre la Bonnie.

«*Bon*» era el que deia en Montgomery Bonbon sempre que la Bonnie necessitava un moment per pensar. Va plegar el fullet i va ajuntar els dits de les dues mans a sota el nas. No havia entès mai realment com era que els adults creien que determinades coses valien una quantitat tan gran de diners, però la seva opinió respecte a l'Àguila de Widdlington no era el que comptava. Semblava que algú havia estat disposat a matar per ella.

—I l'àguila, ja havia desaparegut quan han entrat a la sala, *non*?

Tres caps van assentir un altre cop.

«Mmm», va pensar la Bonnie mentre repassava la sala amb la mirada. Com que la porta estava tancada per dins, només hi podia haver una manera d'entrar i sortir... per l'única finestra de la sala del torrelló. La finestra era un rectangle estret, amb tires de plom que formaven diamants al vidre groguenc i irregular. La balda no estava passada i la finestra havia quedat entreoberta molt lleugerament. Amb compte de no tocar la balda, la Bonnie va obrir la finestra de bat a bat.

La llum del dia la va fer parpellejar. La brisa portava els sons de la vida normal. La resta de la ciutat no sabia que al Museu Hornville el temps s'havia aturat. Widdlington encara no sabia que allà en passava alguna.

La Bonnie va mirar la teulada del museu, un poti-poti de teules inclinades i xemeneies irregulars sense cap ordre ni concert. Un tros de teulada pla creava una passarel·la estreta, que s'allargava des de la finestra fins a l'extrem superior d'una escala d'incendis que semblava força torta.

Click, FLASH, grrr...

Podia ser que un assassí misteriós hagués pujat per l'escala d'incendis, es va preguntar la Bonnie, i després hagués avançat fent cruixir la grava de la teulada, hagués obert una mica la finestra amb un grinyol i...

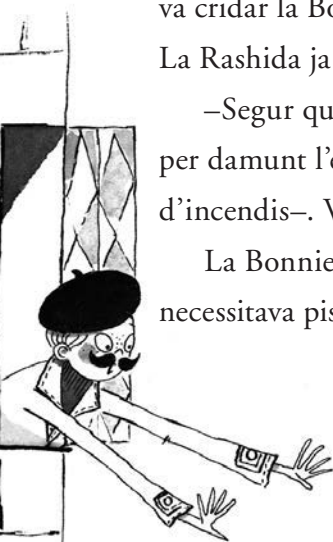
Just quan estava a punt d'acabar aquell pensament, la Rashida va aparèixer rere l'espatlla de la Bonnie.

–L'escala d'incendis! És clar! –va exclamar, i va sortir disparada pel costat de la Bonnie, gairebé fent caure la càmera que l'avi Banks tenia a les mans. Abans que en Montgomery Bonbon pogués cridar «*Arrêtez!*», la Rashida s'havia enfilat i sortia per la finestra.

–*Non!* No podem alterar res de l'escenari del crim! –va cridar la Bonnie, però sabia que perdia el temps. La Rashida ja derrapava per la grava.

–Segur que ha fugit per aquí! –va cridar la Rashida per damunt l'espatlla abans de baixar per l'escala d'incendis–. Vol atrapar el lladre, oi?

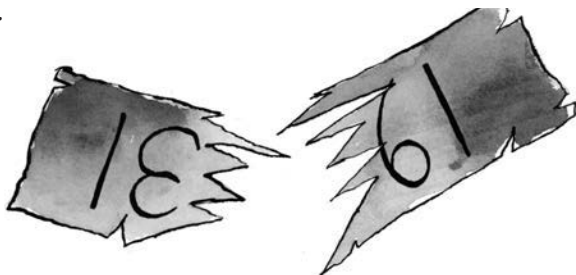
La Bonnie volia atrapar el lladre, sí. I per atrapar-lo, necessitava pistes. Les seves esperances de trobar la

silueta d'una petjada de l'assassí a la grava de sota la finestra havien quedat destrossades en el moment en què la guia del museu havia sortit sense gens de gràcia. Ara no hi havia res, només grava grisa, pols grisa i...

Què era allò?

Hi havia dues minúscules taques grogues al tros pla de teulada, just a sota la finestra. Quan ho va treure amb cura de la grava fent servir les puntes dels dits, va veure que eren trossets de paper estripats i rebregats, més petits que una de les seves ungles. Amb tinta blava descolorida, en un d'ells hi havia escrit «61», i a l'altre, «1E».

Era com si portessin una etiqueta que digués «pista!». (Però, de fet, no la duïen; només hi deia «61» en un, i «1E» a l'altre.)

Estaven secs i rígids, cosa que va indicar a la Bonnie que no havien passat gaire temps a la teulada del museu. Fins i tot a l'estiu, el vent i la pluja de Widdlington els

haurien esmicolat en tan sols una nit. Però què dimonis podien significar?

Click, FLASH, grrr...

–Què n’opines? –va preguntar l’avi Banks molt fluixet–. És una mena de codi? Una referència a un mapa?

La Bonnie no n’estava segura; per tant, es va limitar a murmurar «*Bon*». Per sort, aparentment l’avi Banks en va tenir prou amb això.

A la sala de darrere seu, l’Anton Price es va escurar la gola, nerviós.

–Detectiu, creu que... És a dir...

La Bonnie es va guardar amb compte els trossets de paper a la butxaca i es va girar, per deixar garratibats la Harriet i l’Anton amb l’expressió de la cara. L’expressió en qüestió comportava obrir molt un ull i entretancar l’altre fins que semblava el forat d’una bústia. La Bonnie l’havia practicat davant del mirall amb la finalitat expressa de deixar la gent garratibada allà on era. Era la primera vegada que la feia servir, i va quedar satisfeta amb el resultat.

–Permetin-me que recordo, bona gent, que això és l’escenari d’un crim. Ningú no toca res i ningú més se’n

va sense el permís exprés d'en Bonbon –va dir. No calia agitar el bigoti–. Monsieur Price, prego, continuï.

L'Anton Price es va ajustar els punys de l'americana de pana, incòmode.

–Veurà, jo... jo més aviat crec que hauríem d'avisar la policia.

–No cal, tresor –va fer una veu familiar des del passadís, seguida d'un trip-trap trip-trap inconfusible que la Bonnie havia arribat a associar amb un desastre imminent. Era el soroll de la inspectora Prashanti Sands de la Policia de Widdlington. La inspectora Sands sempre portava unes botes dues talles massa grans. La Bonnie sospitava que les portava així per poder moure els dits dels peus amb alegria cada vegada que deia coses com ara «No cal, tresor», «Només faig la meva feina, senyor» i «T'hem enxampat!».

La Bonnie va respirar profundament i va intentar mirar-ho pel costat bo. En certa manera, l'arribada de la inspectora Sands era una bona notícia. La majoria dels oficials superiors de la Comissaria de Policia de Widdlington menyspreaven completament en Montgomery Bonbon.

La inspectora Sands merament el detestava.

Oliver Munday
MORT!!

ordre dels
esdeveniments

1. Te a la sala de personal
  2. Tall de llum
  3. Crit
  4. Porta forçada
  5. Descobriments del cadàver
- Àguila DESAPAREGUDA

Finest
Ober

Veu
coneguda?

Rashida Zaki

Harriet Spruce

Anton Price

Porta
tancada
per
dins.
Com?

1E

61

MONTGOMERY
BONBON

NO ET PERDIS
EL PROPER CAS...

Bambú Grans lectors

***El misteri del carrer
de les Glicines***

Núria Pradas

La nena nova

Marcy Rudo

Tom, fredapell

Sally Prue

La tribu

Anne-Laure Bondoux

***Makosa per a marimba
i gralla***

Pau Joan Hernández

***La petita coral de la
senyoreta Collignon***

Lluís Prats

Com un llebrer

Roddy Doyle

Petites històries del Globus

Àngel Burgas

***La crida del llibre de
bambú***

Joaquim Pastor

Operació Miquel Àngel

Marta Romera

La mirada indiscreta

Àngel Burgas

El ramat perillós

David Nello

Ella

Núria Pradas

El cant del cigne

Núria Pradas

Montgomery Bonbon.

Assassinat al museu

Alasdair Beckett-King /

Claire Powell

bam
bú

+11

GRANS
LECTORS

Perfecte per a lectors
amants del misteri, els
embolics i els bigotis
postissos.

Shane Hegarty

Enormement divertida i enigmàtica!

Katherine Woodfine

BONNIE MONTGOMERY ÉS LA MILLOR DETECTIVA DEL MÓN

Però ningú (excepte l'avi Banks)
n'ha sentit a parlar...

Tanmateix, tothom ha sentit
a parlar d'en Montgomery
Bonbon, l'elegant detectiu que,
deixant de banda la boina
i aquell bigoti tan frondós,
s'assembla sospitosament
a una nena de deu anys.

El seu cas:

Una mort misteriosa
al museu Hornville.

www.editorialbambu.com

9 788483 439821

PEFC

PEFC/14-36-00310

PEFC Certificat

Aquest producte
procedeix de boscos
gestionats de forma
sostenible

www.pefc.org

